

Torvald.

Fortælling af Hans Rasmussen Egebjerg.

(Fortsat.)

Han har godt af at komme lidt ud, og hvem ved, måske han skjælmis til, om ikke Niels Jepsens Piger kan give ham Tanker en anden Retning. Dette var med Sidsel jeg stikker paa har ikke noget at betyde, men vi bare vil lade være at opregne ham Trods og saa lader ham saa Tid til lunde sig lidt."

Torvald havde ventet en ordentlig kaffepræken og belæet sig paa et Formodning, men til hans store Forbælgelse blev det slet ikke til noget, saa den glimrende Fortoarsstale, han de udfunderet, gif i Vassen. Ifte en ung Grisene spurgte Faderen efter, og var godt det samme, thi han havde Skam at melde ikke husket det mindst paa Grisene, for end om Afstien, da var kommen i Seng. En ny Overelse var forberedt ham, da Faderen Dags Tid efter meddelte ham, at han havde betænkt sig og alligevel vilde ham rejse paa Højskole, som han længe havde ønsket. Han anede nok, at det var noget under, men var alligevel ved at se sit længe nærede Haab oplyst. Den eneste Hage ved det var, at nu kom saa langt bort fra sin Sidsel, men det var da hans Trøst, at der bog ikke længere, end at Posten kunde give Bud mellem dem.

Der var ikke ret lang Tid til Højskolen begynde, men Torvald fik dog Vejled til adskillige Gange at forpaa Brevens Gaard. Hver Gang fik vigtig Røenaaende og end mere Kyslap. Samtalen mellem de to Kjærligfolk var selvsiden videre interessant, havde andre Ting at tage vare paa. Der mest forundrede Torvald var, hans Fortovelse slet ikke lod til at indholde mere Respekt for ham, særlig han slet ikke mærke noget til, at der var fortrydelig paa han. Det var han ventet og endoghaa hemmeligt sig til, men han antog nu, at der var for Flog til at lade sig mærke noget.

Saa kom han da paa Højskole. Det var god Højskole, han var kommen særlig var Forstanderens Jorobdrag, regnede til at klare op i det dunkle uafbedulde, der ligger over Anglins-Kandellio. Torvald var for ung forsikaa alt, men paa mange Omraaster faldes der dog Kys i hans Hjerte. Det af det Forstanderens skarpest anvar den Vigtighed, som havde Magt flere af de unge. Fordi Omstændighederne havde været saa heldige for at de var naaet videre frem end de af deres jævnlig, havde de slet det til at overste disse eller tro sig sig. I et andet Foredrag paapegede et latterlige i ved ydre Skændemærker vilde betegne sit Standpunkt.

Der var dog intet, der i den Grand rev Torvald, som et Foredrag, Forstanderholdt om de unges Foretælseler, var, som om høert Ord var rettet Torvald, saa sikret traf det. Han hørte, hvorledes der i den unge Gutsen Tid, da han jærlig langes efter de den Kvinde, der skal følge ham. Saa snart han saa træffer sammen, som han synes bedre om end de saa har han hverken Mist eller for han kan saa hende det sagt, og saa lige saa ubetænksom som han, de berøvet knyttet sammen uden at det mindst til hinanden eller uden de stort andet tilfældes end en ubestængsel efter at blive forlovet. Det af Skær, paa hvilket saa mangt domsliv grundhøder. Det er for sig Ting til, at det kan afgjøres flygtige Bekjendtskab i en Danser, hvor Blodet er sat i raskere Kog, og det er. "Nej, prøv jeg selv grundet, I unge, og bliv paa det rene selv om, at netop denne Kvinde, som anden er det, som I søger, kun I vente, at der vil spire Velsigelse af det."

Der var ikke noget nyt, der her blev Torvald havde mere end en Gang i gamle Lærer fide det samme ved moderne hjemme i Friisolen, men havde det grebet ham saa stærkt, da han sølte, han selv var faldt i denne Lue. Han maatte indrømme, at albeles ikke kendte den Pige, han bundet sig til; hun havde tilfaldt Dje, han havde ikke spurgt om mere, end et saa lyst Grundlag havde han at rejse sit Livs Bygning. Og

spurgte han nu, om der var det hos Sidsel, der kunde hjælpe ham til at udrette den Gjerning, der, hver dunkel og uklar den end laa for ham, dog drog ham fremad, saa maatte Svaret blive et Nej; han havde ikke merket noget som helst saadant hverken i sine Samtaler med hende eller i hendes Breve. Ja, for han havde virkelig Breve fra hende, nogle underlige Breve; de vare strevne med store og pynkelige Bogstaver, af samme Slags som dem, man bruger til Skjønkrift i de gammeltdags Stoler; Rekrivningen, for saa vidt der kunde være Tale derom, var ikke videre glimrende, men hun havde jo ogsaa havt en simpel Lærer; hvad der overraskede ham mest af det første Brev, var, at det var sat meget godt sammen. Det var rigtignok ikke i mindste Maade i Sammenheng med hans, men var dog et meget antageligt Kjærlighedsbrev. Hun maatte nu alligevel have Gvner, den søde Pige, hun kunde jo ikke gjøre for, at hun havde gaaet i saa baarlign Skole, og at hendes Forældre var saa gammeltdags. Og jo mere han tænkte tilbage paa de to Stunder, han havde levet sammen med hende, des lysere kom hun til at staa for ham. Han burde maaste have betænkt sig lidt længere, men maaste han var en af de lyftelige, der finder uden at lede, og hvordan det nu end var, sit Ord havde han givet, og det vilde han holde. Og hun maatte da ogsaa elske ham, det beviser jo alle de kjønne Ting, hun allerede havde foræret ham, lige fra de nydelige broderede Morgenkys til Uhrkæden, hun havde lavet af sine egne dejlige Loffer. Og dermed beroligede han sin Samvittighed, og levede atter højt i sin unge Kjærlighedsdrøm.

Han havde siddet paa Sengen i sit Kammer og moraliseret saaledes til stor Opbyggelse for sig selv; nu afbrødes han i sine Drømmerier af sin Studamerat, der ingen anden var end den for omaltale Frands fra Sangerup, han kom netop ind med et Brev i Haanden.

"Haab! sidd Du her og grublifer!" ubrød Frands muntert, "har Du saet Skrupler over Foredraget i Middags, saa har jeg her et ufejlsbart Legemiddel indmod dem. Glad Dig, Torvald, her er Brev fra Din Skjønne."

Torvald snappede Brevet og rømmede bare ved at se de kjæde, kjære Bogstaver paa Konvoluten.

"Kan Du læse det selv, eller jeg skal læse det for Dig?" spurgte Frands.

"Nej tak, det skal jeg nok selv besejge," sagde Torvald, idet han aabnede Brevet.

"Ja, da er det ikke noget nemt Arbejde, hvis ikke den skjønne Grevedatter har forbedret sig betydeligt siden den Tid, jeg fik Breve fra hende."

"Siden Du fik Breve?" gjentog Torvald studsende, "hvad mener Du med det?"

"Ja, Du vil blive vred paa mig, Torvald, naar jeg fortæller Dig det, men det er det samme, jeg vilde gjerne gjøre mit til, at Du kan slippe ud af dette; Du er altsor god til saadant en som Sidsel Greve."

"Hvad mener Du med det?" ubrød Torvald fornærmet, "Du er saa tit kommet med Citatier i den Retning, men det betyder jeg mig ikke om. Jeg synes kun ikke, det er net af Dig, at ville hugge efter Sidsel altid, fordi Du ikke selv kunde saa hende."

"Saa det tror Du, lille Torvald; jeg kan, hvor gjerne jeg end vil, ikke lade Dig blive i Troen. Det kan være, Du tror, det er Praleri, men det er saa heldigt, at jeg kan besjige mine Ord med fort paa hvidt, hvis Du tvivler om mig."

"Ja, hvad er det da, Du har at sige?" "Ja, det er noget, jeg længe har tænkt at ville fortælle Dig, men jeg har ikke kunnet komme afsted med det før. Men efter det Foredrag, vi fik i Dag, kom det til at staa for mig som en Bligt at gjøre mit til at redde Dig ud af det Uføre, Du er kommen i."

"Jeg er ikke kommen i noget Uføre, det jeg ved af."

"Jo, Du er, Torvald, det kjæder jeg bedre end nogen anden kanste, for hvis min Lykke ikke havde været bedre end min Forstand, saa havde jeg siddet akkurat ligedan i det, som Du nu gjør. Du sagde før, at jeg var vred paa Sidsel, fordi jeg ikke kunde saa hende. Saa heden er, at hvis jeg havde villet, saa havde Du kausse sluppet for at gaa i Falde."

"Nej, hor nu en Gang!" raabte Torvald meget forbitret, "vel er jeg kommen til at holde en Del mere af Dig, Frands, siden vi kom her, men en saadan Tilfælde taaler jeg ikke af min bedste Ven."

toarg ham til at høre efter. Frands fortsatte derpaa:

"Ser Du, det var et Par Aars Tid førend jeg rejste i Tjenesten, at jeg var til Bryllup sammen med Sidsel Greve, affarur ligesom Du forleden. Na, hun er jo en net Pige, og kjønnere var hun den Gang; jeg skal heller ikke nægte, at jeg holdt mere af at danse med hende end med de andre, men der var da ellers ikke noget paa Jerde fra min Side. Mine Tanker gif i en hel anden Retning allerede den Gang. Men jeg kunde nok mærke, at Sidsel havde noget i Sinde, tilfids blev hun saa paahængende, at jeg var næved at blive led ved det. Da vi stulde hjem, sad hun mig om at følge sig, men jeg sagde rentud nej. Saa Dagen efter kom en af hendes Brodrene med et Brev fra hende, det har jeg endnu, saa Du kan selv læse det, hvis Du ikke vil tro mig. Se, her er det."

Han ratte Torvald et gammelt Brev; denne kjæde strafs Sidsels Bogstaver og læste med siigende Forundring:

"Kjære Frands: je have vaaren saa ublyggelig siden iafdes, fordig je lyndes, adt du var Brevd paa mi og derfor blev je saa ublyggelig, fordig der er inten i verden Som je eldster undtage di og du maae Derfor igge vere vre paa mi, fordig saa bliver je udlytelig men komme Jasten Kloggen elve u veed det ryde Ve de Skoven, fordig je vil saa jerne Tale med di til Studni en Karli Helsen fra din eldsgebe S. Larsen."

"Hvad siger Du til det?" spurgte Frands, da Torvald med nogen Moje havde stavet sig igjennem Brevet.

Men Torvald sagde ingen Ting, han sad i en yderst nedtrykt Stemning; Brevet var ikke til at misforstaa, altsaa maatte Sidsel dog have sagt en Uandhed, da hun forskrede ham, at han var den fæste og eneste Karl, der nogenstunde havde haat Plads i hendes Hjerte. Og var dette Lygn, hvem vidste saa, hvad der var at stole paa. Frands overlod ham dog ikke længe til det første pinlige Indtryk, han tog fat igjen: "Ja, jeg blev ogsaa lidt sær ved det Brev; men jeg tænkte som saa, at hvis Pigen mente alvorligt med det, saa var det Synd at sige noget om det, om hun nu ogsaa bar sig lidt underlig ad. Det var da min Mening, at jeg vilde gaa ud at snakke med hende om Sagerne, men saa om Afstien kom Niels Hansens Peter hen hos mig; Du ved jo nok ham, der rejste til Amerika ifjor; det var min bedste Ven, og vi kunde snakke sammen om al Ting. Han var netop den Aften gaaet over hos mig for at snakke med mig om Sidsel. Hun havde ogsaa gaaet og svanset for ham, saa hun var lige ved at gjøre ham lidt kruset i Hovedet, men da vi nu kom til at snakke sammen om det, saa var vi godt enige om, at lade Sidsel seje sin egen So. Du hun mødte ved Ledet efter Afiale ved jeg ikke, for jeg kom der ikke."

"Men har Du da aldrig holdt af Sidsel?" spurgte Torvald.

"Nej, der ved jeg mig fri," sagde Frands smaalende, "jeg har været forfæret længe for den Tid: det stulde nu egentlig være en Hemmelighed, men det skal jo for en Dag alligevel. Jeg vil da fortælle Dig, Torvald, at jeg i Søndags varovre i Vylsinge og forlovede mig med Niels Jepsens Maris. Jeg har haat et godt Dje til hende, lige siden jeg var her paa Højskole første Gang, men jeg har ikke turdet snakke om det før nu. Se Du nu at seje Din Lykke hos Sine, saa kan vi jo blive Svogere, hvad Du!"

Hermend gav Frands ham et muntert Dalk paa Skulderen. Men Torvald var slet ikke oplagt til Spog i dette Djeblif. Det var da ogsaa grusomt, hvis hun — Dronningen i hans lyse Drømmeflot — var saadan en, som Frands gjorde hende til. Han overdrov dog vist.

Men den bitre Kalk var ikke tpmt til Vunden endnu.

"Jeg kunde slet ikke forstaa det," vedblev Frands, "da jeg hørte, Du var bleven forlovet med Sidsel; jeg tænkte strax, at det kun var nogle Naerfregter fra Din Side, men jeg mærkede saa nok, at der var mere i det, og det gjorde mig ondt for Dig, at netop Du stulde blive hængende, efter at hun snart har lagt Snarer ud for alle Egnens Karle."

"Nej, det tror jeg ikke," sagde Torvald.

"Ja, Du kan jo tro, hvad Du vil, nu har jeg gjort, hvad jeg kunde for at advare Dig."

"Jamen Du vil da vel ikke have, at jeg skal gjøre det forbi med hende, fordi hun har kunnet lide nogle andre, førend hun kjæder mig."

"Jo, det var det fornustigste, Du kunde gjøre, Torvald, for selv om hun virkelig holder mere af Dig end af alle andre, hun har holdt af, saa er det en grumme tvivlsom Lykke."

"Ja, Du og de andre kan sige, hvad I vil," sagde Torvald nu og rejste sig, "jeg har givet Sidsel mit Ord og betryder jeg ikke. Et Ord er et Ord, og et Mand er en Mand."

"Jamen naar Du nu ikke er nogen Mand..." indvendte Frands.

"Saa vil jeg alligevel vise, jeg kan holde mit Ord til Trods for al Dagtaale og Kjællingsladder," sagde Torvald, helt mandhaftig. "Jeg vil lade Dig vide, Frands," søjede han til, "at jeg efter Sidsel saa varmt..."

"Som en 17-Aars Knøs kan elske," afbrød Frands drillende.

"Det er det samme, hvor gammel jeg er. Jeg tør heller ikke tage det Ansvaar paa mig, at Sidsel stulde komme noget til, og det har hun sagt, at hun overlever det aldrig, hvis jeg gjør det forbi."

"Na, er det det, Du er bange for, det Ansvaar tager jeg paa min Samvittighed; Sidsel bør saamænd ikke af saa lidt, og hendes Forstand sidder altsor godt gjemt til, at den stulde tage Stade for den Sags Styld; ellers havde hun mistet den for længe siden. Men nu kan Du tænke over det, Torvald. Undskyld, at jeg har siddet og ærgret Dig, nu ma Sidsels Brev smage dobbelt sødt ovenpaa."

Dermed gif han, overladende Torvald til Sidsels Brev og hans egne Tanker. De sidste var alt andet end muntere, men den hørlige Tone, der gif igjennem Brevet, bragte snart atter det urolige Sind i Ligevegt.

Det var nu henimod Jul, og Torvald gledede sig indertil til at træffe sammen med sin Hjertenskjer. De unge plejede at samles i Sangerup Friisole en Gang i Julen, hvor de saa tilbragte Aftenen og det meste af Natten med Dans og Leg. Torvald havde sat Sidsel Stævne til denne Lejlighed, og hun var der ogsaa; men hvad var det dog for en Forandring, der var foregaaet med hende? Torvald kunde neppe kjæde hende igjen, hun havde været sig og havde hørligt haat en Del Ublif i Ansigtet. Dette var vel tidsvis gaaet væk, men de efterladte Spor var sære i høj Grad hendes for saa smukke Ansiget. Torvald sølte for første Gang rigtig, at han ikke mere elskede hende med den samme varme overstrømmende Kjælelse som før. Han maatte dog følge hende hjem om Natten, men ogsaa her kom han til at tænke paa, at der dog i Grundten var saa lidt, de kunde tale sammen om; var det nu fordi han var naaet videre frem i sin Udvikling, ja, han begynde virkelig at sluelugdomme straelende Hav, endnu var han ikke naaet ud over Lommelalderens trænge indelente Bjord, men særlig de to Maaneder paa Højskolen havde bidraget magtigt til at aabne Udsigten for hans Bilt. Maaste havde ogsaa Frands's Ord lagt en lille Drib i hans Sjæl, som endnu ikke var ganske bortryddet. Frands havde ogsaa været der om Aftenen tillige med sin Kjæreste; en net Pige var hun, men den yngre Søster var dog endnu nettere. Og saadan hun kunde tale med om al Ting. Torvald kunde ikke lade være at drage en Sammenligning mellem hende og Sidsel, og det faldt ikke ud til den sidste Forbed. Dog, han havde givet sit Ord og vilde ikke vise sig troløs, men stærkere og stærkere kom det dog op i ham: "hvad jeg dog bare ikke sagt det!" Nu da Sidsels kjønne Ansiget var bleven skamferet, sølte han, at det net egentlig kun var det, han havde elsket. Han kunde ikke andet end aabne sit Hjerte for sin gamle Skolelærer. Han havde altid saa venligt taget ham ved Haanden, naar der var noget i Vejen, og det Forhold havde været ved, selv efter at han havde forladt Skolen.

Næste Aften sad han henne i Skolelæreren Dagligstue. Det endt lidt med at komme ind paa det brændende Spørgsmaal. Skolelæreren vidste nok, hvad der laa ham paa Hjerte, han havde altid med Opmærksomhed fulgt sine Skolebørns Færd, og Torvald var en af dem, der laa ham nærmest paa Hjerte. Dog kunde han ikke nægte sig den Fornøjelse at lade Torvald selv begynde. Efter at først Vejret og derefter Livet paa Højskolen med hvad dertil herte, var grundigt udbelatteret, gif Samtalen rent istaa; Torvald sad forlegent og rillede ved sin Uhrkæde, og lod ikke til at ville tage fat igjen. Saa maatte Skolelæreren alligevel til det.

"Du har vist egentlig noget andet, Du vilde frem med i Aften, Torvald," sagde han.

"Ja," svarede denne, "jeg er ogsaa kommen herhen i Aften for at bede Dig give mig et godt Raad i en Sag. Som kan saa stor Betydning for mig. Jeg huser, at Du en Gang i et Foredrag har sagt, at Vorherre plejer at tale til et Menneske gjennem hans bedste Ven, og hvis det kan gjælde overfor nogen, ma det være overfor Dig. Jeg vil derfor bede Dig om Dit Raad, og saa vil jeg følge det, hvordan det saa end bliver."

Og han fortalte nu udførligt hele Historien om Sidsel, hvorledes han i den første Aftus havde ladet sig rive hen, men, at det nu var ham klart, at han havde taget fejl. Læreren hørte paa ham i Tausshed; da han var færdig, sagde han: (Hif.)

BANK-ADDELING

Ed. McCormick, A. A. Kendall, T. F. McCarty, W. A. Wilson, Prof. Vicepr. Kasil. Kasit. Kasil.

Citizens National Bank, Grundkapital: \$50,000.

ST. PAUL, NEBRASKA
En almindelig Bankforretning udføres. Rente betales paa deponerede Summer.
Direktorer: T. F. McCarty, W. A. Wilson, Husted Agor, A. A. Kendall, E. D. McCormick.

Geo. E. Lean, A. E. Cady, P. Jenson, President, Vicepr., Assit. Kassierer.

INTERNATIONAL BANK, DANNEBROG, NEBR.

Almindelig Bankforretning udføres. Penges tillaaes paa gunstige Betingelser paa fast Gjendomb eller personlig Sikkerhed. Bekster udbedes paa alle ledende Stæder i Verden. Dampskibsбилletter til og fra Europa sælges.
Rotary Public tilstede i Banken.
G. C. Schlytern, Praet. Jno. C. Schlytern, Kas. Kas.

BANK OF DANNEBROG Dannebrog, Nebraska.

Udfører almindelig Bankforretning. Særlig Opmerksomhed Kæntes Indførsel, hvilket besjeres med rimelig Beherlag. Højest Rente betales paa Penges, som indfætted paa længere Tid.
Korrespondenter: American Exchange National Bank, NEW YORK, N. Y. Omaha National Bank, OMAHA, NEBRASKA. Citizens National Bank, GRAND ISLAND, NEBR.

St. Paul Nationalbank. Efterfølger til Howard County Bank, St. Paul, Nebraska.

Autoriseret Kapital: \$200,000. — Udbetalt Kapital: \$50,000.
Udfører almindelig Bankforretning. Bekster udbedes paa alle Europas ledende Byer, Dampskibs-Billetter tilfølg, til og fra alle europæiske Punter. Penges udbaanes paa gunstige Biltkaar. Vi gjor Ublaninger i gode Farme en Specialitet.
A. E. Cady, N. W. Wells, G. E. Lean, President, Vicepr., Kassierer.

Første National Bank, St. Paul, Nebraska.

Autoriseret Kapital: \$250,000. — Beholdning og Overskud: \$60,000.
Udfører almindelig Bankforretning. Renter betales paa deponerede Summer. Sælger Bekster, betalbare i alle Verdens større Byer.

M. Sjøholm DRUGGIST OG APOTHEKER, — Forhandler af — Lægemidler, Mediciner, Kemikalier, Patentmediciner, Maling, Farvestoffer.

AGIGARER AF BEDSTE KVALITET. M. Sjøholm, Dannebrog, Nebr.

A. H. Böhne, Böhne & Bhan. GEO. F. RYAN. Mobelmagasin & Ligtistensalg. 116 West 3de Gate. — Grand Island, Nebr.

Parlor Suits, Chamber Suits, Matrasser, Spejle, Færdige Skilderi-rammer og Lister for samme, Spinderokke, o. s. v. Ligtister og Ligtøjen Specialitet.

DR. N. ROSENBERG, 41 S. Clark Street, Chicago, Ill.

er uddannet ved Europas første Universiteter og Hospitaler, har praktiseret i over 20 Aar, og er den eneste Rationelle Sæger i Amerika, som har gjort Behandling og Cure af kroniske og private Sygdomme til hoeset Hæd, og er stand til at tale og behandle med nærløse og banke Patienter paa deres eget Sprag.

Dr. N. Rosenberg, 41 South Clark Street, Chicago, Ill.